

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/18/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6416010110
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mário Šulej
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6416010110.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mária Šuleja a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a JUDr. Slavoj Sendeckého, v trestnej veci obžalovanej K. M., stíhanej za prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák., na verejnom zasadnutí dňa 04. marca 2020 o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 23.09.2019, sp.zn. 3T/26/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. odvolanie obžalovanej K. M. **z a m i e t a .**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bola obžalovaná uznaná za vinnú z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že dňa 15.12.2014 v čase asi o 13.00 hod. viedla osobné motorové vozidlo X. Z., ev.č. V. F po ulici P. v V. X. tým spôsobom, že v blízkosti budov D.E. s vozidlom cúvala v smere na ulici M., kde zachytila po ľavom okraji ulice idúcu chodkyňu R. U., nar. XX.XX.XXXX, ktorá následkom kontaktu s vozidlom spadla na vozovku, pričom utrpela zranenia - zlomeninu spodného konca vretennej kosti s posunom, pomliaždenie chrbta nohy, zlomeninu článku prsta ľavej nohy bez posunu, ktoré si podľa vyjadrenia znalca vyžiadali dobu liečenia 12 až 16 týždňov, teda inému z nebanlivosti spôsobila ťažkú ujmu na zdraví.

Za to jej bol podľa § 157 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 2, 3 Tr. zák., § 56 ods. 2 Tr.zák., § 57 ods. 1 Tr.zák. uložený peňažný trest vo výške 1.000,- Eur. Podľa § 57 ods. 2 Tr.zák. zaplatená suma peňažného trestu prepadá štátu. Podľa § 57 ods. 3 Tr.zák. jej bol pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu ustanovený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiace.

Podľa § 287 ods. 1 Tr.por. bola obžalovanej uložená povinnosť, aby poškodenej R. U. nahradila škodu spočívajúcu v náhrade nákladov vo výške 285,- Eur a bolestnom vo výške 1.780,- Eur. Podľa § 288 ods. 2 Tr.por. bola poškodená odkázaná so zvyškom nároku na náhradu škody (sťaženie spoločenského uplatnenia) na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 07.10.2019 odvolanie, a to proti výrokom o vine, treste a náhrade škody, s tým, že dôvody bude špecifikovať po doručení rozsudku. Podané odvolanie odôvodnila ďalším písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 17.01.2020.

Najprv poukázala na výrokovú časť napadnutého rozsudku a následne aj na jeho odôvodnenie, s ktorým sa však nestotožnila. Argumentovala tým, že nebolo preukázané, že skutok spáchala na mieste, v čase a spôsobom tak, ako to bolo ustálené, preto prvostupňový súd dospel k nesprávnym právnym záverom, keď ju uznal za vinnú a v nadväznosti na to logicky nesúhlasila s uloženým trestom, ani s výrokom o náhrade škody. Okresný súd najprv zosumarizoval obsah vykonaného dokazovania, avšak odmietol nariadiť vyhotovenie kontrolného znaleckého posudku pre jeho nehospodárnosť a nadbytočnosť, čím porušil jej právo na riadnu obhajobu. Zároveň konštatoval, že proti nej neexistuje žiadny priamy usvedčujúci dôkaz, avšak sústava nepriamych dôkazov preukazuje, že daný prečin spáchala, a to aj napriek novému významnému dôkazu - svedeckej výpovedi očitého svedka udalosti E. Z.. S takýmto záverom však nemožno súhlasiť, pretože okrem jej výpovede a svedeckých výpovedí poškodenej a

uvedeného svedka, ďalšie dôkazy obsahujú výlučne sprostredkované informácie, preto je ich dôkazná hodnota sporná. Okresný súd vyhodnotil skutočnosti len v jej neprospech a vôbec nevyhodnotil celý rad skutočností svedčiacich v jej prospech, čo bolo neprípustné.

Hoci bola vykonaná rekonštrukcia skutkového deja (vyšetrovací pokus), prvostupňový súd procesne pochybil, keď svedok E. Z. nebol pri tomto úkone osobne prítomný a k veci sa vyjadril len na hlavnom pojednávaní. Navyše jeho svedecká výpoveď bola vyhodnotená nesprávne a nebola účelová, keďže tento svedok v podstatnej časti potvrdil jej obhajobu. Poškodená dokonca tvrdila, že E. Z. nebol ani jednou z dvoch osôb, ktoré ju mali dvíhať zo zeme, čo však bolo v rozpore so skutočnosťou, keďže ona, aj keď s určitým časovým odstupom, zistila jeho totožnosť a tento sám uviedol, že v čase skutku bol prítomný na danom mieste. Takýto stav možno vyhodnotiť ako dôkaznú núdzu ohľadne ustálenia toho, čo presne predchádzalo skutku pred vznikom posudzovanej udalosti vo vzťahu k poškodenej, preto nebolo možné preukázať, či k pádu poškodenej došlo v dôsledku jej konania, preto mala byť aplikovaná zásada v pochybnostiach v prospech obžalovanej. Tomu nasvedčuje tiež to, že nebolo možné objektívne zistiť, ako sa poškodená správala v pozícii chodkyne a najmä to, či dodržala zásady a pravidlá platné pre účastníka nachádzajúceho sa na verejnej komunikácii. Existovala pochybnosť, či bola zachovaná príčinná súvislosť (tzv. kauzálny nexus), a teda či práve jej konanie bolo príčinou vzniku daného následku, predovšetkým ak takýto vzťah musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný a v žiadnom prípade nie sprostredkovaný.

Pokiaľ ide o mechanizmus vzniku zlomeniny prsta poškodenej, aj samotný znalec pripustil, že zranenie mohlo vzniknúť pri zakopnutí ľavou dolnou končatinou, čo následne spôsobilo pád poškodenej na pravé zápästie a vznik zlomeniny spodnej časti vretennej kosti.

Okrem toho samotná poškodená R. U. popísala vo svojich svedeckých výpovediach v rámci trestného konania priebeh skutku v určitých okolnostiach odlišne, pričom týždeň po operácii sa síce sťažovala na bolesť nohy, avšak vyšetrenie RTG žiadnu zlomeninu nepreukázalo. Taktiež je pochybné až nelogické, aby mala po náraze veľkého motorového vozidla zakliesnenú dolnú končatinu pod jeho ľavým kolesom, čomu nezodpovedali ani zistené zranenia. Nie je absolútne možné, aby sa u poškodenej prejavili zranenia po strete s motorovým vozidlom až s časovým odstupom 6 mesiacov. Zlomenina palca ľavej nohy poškodenej nastala v dôsledku inej skutočnosti na inom mieste a hlavne neskôr. Pohyb poškodenej bol navyše obmedzený v dôsledku predošlej zlomeniny nohy, čo možno usúdiť z toho, že sa pohybovala za pomoci P.. Vzhľadom na rozpornosť výpovedí samotnej poškodenej, ako aj ďalšie výrazné pochybnosti, vykonané dokazovanie nepreukázalo, že poškodená bola zrazená cúvajúcim autom. Motorové vozidlo, ktoré viedla, signalizovalo zvukovým alarmom blízkosť prekážky v priestore za vozidlom, čo vždy pozorne sledovala, za celý čas jeho užívania nemala žiadnu kolíziu, bola opatrnou vodičkou, a preto je nemožné, aby motorové vozidlo prípadnú prekážku vôbec nesignalizovalo a ona by to nezaregistrovala. Práve naopak, poškodená bola obmedzená v pohybe po predchádzajúcom úraze, navyše sa sťažovala na osamelosť a ťažký život. Keď s ňou prerušila kontakt, urazila sa a v podstate sa jej pomstila, o čom svedčí aj skutočnosť, že trestné oznámenie podala s časovým odstupom takmer pol roka. Keďže bola pri skutku prítomná, chcela poškodenej pomôcť vstať a následne jej zabezpečila aj ošetrovanie, keďže to brala ako pomoc v núdzi, navyše neposkytnutie pomoci by bolo trestné. Poškodená chcela odškodnenie, ktoré sa postupne zvyšovalo, čo ona neakceptovala a preto ju poškodená následne označila ako osobu, ktorá jej spôsobila motorovým vozidlom zistené zranenia.

Ďalej zdôraznila, že hodnotenie svedeckej výpovede E. Z. ako účelové, nemalo racionálny základ, čo okresný súd navyše ani náležite neodôvodnil. Práve ona s uvedeným svedkom boli osobami, ktoré poškodená vnímala na mieste udalostí, keď ju dvíhali zo zeme, hoci to poškodená popierala. Uvedený svedok sa na danom mieste často pohyboval, keďže tam chodievala na obedy, taktiež nie je akceptovateľné tvrdenie súdu prvého stupňa, že ako miesto dopravnej nehody označil na hlavnom pojednávaní na mape miesto vzdialené cca 20 m od miesta, kde sa skutočne stala, čo bolo aj dôsledkom toho, že nebol pri rekonštrukcii priamo prítomný, hoci tam nepochybne predvolaný mal byť.

Následne poukázala na princíp prezumpcie nevinoty a príslušnú judikatúru, z ktorej vyplýva, že ak po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, ktorá je dôležitá pre posúdenie zavinenia obvineného, nemožno rozhodnúť v jeho neprospech, naopak, je potrebné aplikovať zásadu in dubio pro reo. Nedostatočné je aj odôvodnenie napadnutého rozsudku, čo vedie k jeho nepreskúmateľnosti a nezákonnosti.

Vzhľadom k tomu navrhla, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c) Tr.por. zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr.por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alternatívne, aby rozhodol vo veci sám tak, že ju spod obžaloby oslobodí. K odvolaniu obžalovanej sa vyjadrila poškodená R. U., a to písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 07.02.2020. Zdôraznila, že obžalovanú zo spáchania skutku, ktorým jej bolo ublížené,

usvedčuje množstvo dôkazov. Obžalovaná sa ku skutku priznala pred jej sestrou, jej vinu potvrdzujú aj svedkyne U. U., U. Y. K., U. P. P., manželka Z. a taktiež aj znalec U. U. F..

Obžalovaná nepravdivo uvádzala, že jej pomáhala len preto, že nemá nikoho, kto by jej pomohol. Jej sestra sa o ňu starala spolu s ďalšou rodinou, a to až do jej doliečenia v M. Y.. Obžalovaná taktiež nepravdivo vypovedala, že si zisťovala jej majetkové pomery, čo nikdy neurobila a bolo by to smiešne pri sume 285,- Eur, ktorú najprv požadovala. Okrem toho, odvolanie obžalovanej obsahuje ďalšie viaceré klamlivé údaje, ktoré ju urážajú. Trestné oznámenie podala s časovým odstupom len preto, že nechcela obžalovanú vodiť po polícii a súdoch, keďže táto sa na začiatku o ňu dobrovoľne postarala a blížili sa Vianoce. Okrem toho, ak by obžalovaná prišla na prešetrenie skutku na tvar miesta do V. X., kde bola predvolaná vyšetrovateľom dopravnej polície, a kde sa konala ešte na začiatku rekonštrukcia prípadu, k súdному konaniu vôbec nemuselo dôjsť.

Pokiaľ ide o svedka E. Z., objavil sa po štyroch rokoch a mal ju dvíhať zo zeme ako jeden z dvoch mužov náhodne stojacich pri aute, čo však nebola pravda. Tento nemal ani potuchy o tom, kde sa skutok stal a nikdy v živote pred tým ho nevidela. Sám uviedol, že to bolo 3/4 roka po udalosti a je zarážajúce, z akého dôvodu preto o ňom ani obžalovaná, ani jej obhajca, celé roky nič nepovedali.

Na verejnom zasadnutí, ktoré sa konalo v neprítomnosti obžalovanej a poškodenej, prokurátor krajskej prokuratúry považoval napadnutý rozsudok za zákonný a správny, a preto navrhol odvolanie obžalovanej ako nedôvodne zamietnuť.

Naproti tomu, obhajca obžalovanej zotrval na dôvodoch uvedených v písomne podanom odvolaní, pričom zdôraznil, že aj po doplnení dokazovania pretrvali pochybnosti o tom, ako sa skutok stal, čo bolo potrebné vyhodnotiť v prospech obžalovanej. Vzhľadom k tomu navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, alternatívne, aby vo veci rozhodol sám tak, že obžalovanú v celom rozsahu spod obžaloby oslobodí.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací zistil, že odvolanie podala obžalovaná ako oprávnená osoba, a to v zákonnej lehote proti rozhodnutiu, proti ktorému bolo prípustné. Na základe podaného odvolania následne preskúmal v intenciách § 317 ods. 1 Tr.por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku o vine, o treste a o náhrade škody, taktiež aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovanej nebolo podané dôvodne.

Súd prvého stupňa prejednávánemu prípadu venoval náležitú pozornosť a nemožno mu v tomto smere nič podstatné vyčítať. Stručne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov tiež vtedy, ak si navzájom čiastočne odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zistiteľné, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny obžalovanej zo spáchania skutku kladeného jej za vinu a správne postupoval, keď ju v konečnom dôsledku uznal za vinnú z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr.zák.

Krajský súd v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie rozsudku okresným súdom, predovšetkým na stranách č. I. 7 až č. I. 9, s ktorým sa, okrem jednej skutočnosti, stotožnil, avšak považoval za potrebné reagovať v rámci odvolacieho konania na námietky obžalovanej, ktoré však nebolo možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému meritórnemu rozhodnutiu vo výroku o vine.

Na začiatku krajský súd zdôrazňuje, že vo veci už rozhodoval, a to uznesením zo dňa 07.11.2018, sp. zn. 3To/129/2018, ktorým podľa § 321 ods. 1 písm. c), f) Tr. por. predchádzajúci napadnutý rozsudok okresného súdu zo dňa 21.05.2018, sp. zn. 3T/26/2016 zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odvolací súd poznamenáva, že v tejto trestnej veci nebolo nevyhnutné pribratie nového znalca z odvetvia traumatológie na vypracovanie ďalšieho znaleckého posudku, nakoľko nešlo o obzvlášť zložitý prípad, ktorý by si vyžadoval osobitné posúdenie, pričom o znaleckom posudku, ako aj o následných výpovediach znalca U. U. F., ktorými ho doplnil, nemal pochybnosti, a to ani o jeho správnosti, ani o jeho úplnosti, preto by pribratie ďalšieho znalca na vypracovanie nového znaleckého posudku bolo nadbytočné. Taktiež skutočnosť, že rekonštrukcia priebehu skutku dňa 02. 08. 2019 bola vykonaná v neprítomnosti svedka E. Z., nemala sama o sebe vplyv na tento procesný úkon a keďže svoju verziu uviedol na hlavnom pojednávaní v procesnom postavení svedka, preto ani nedošlo k zásadnému porušeniu práva obžalovanej na obhajobu. Na tom nič nemení skutočnosť, že vyhotovená zápisnica o tomto úkone trestného konania vôbec nezodpovedá príslušným zákonným ustanoveniam, keďže nešlo o rozhodujúci dôkaz, z ktorého by vyplynuli nové, významné skutočnosti, pretože pri tomto úkone potvrdili priebeh skutku podľa svojich verzií jednak obžalovaná a jednak poškodená, ktorého však popisali už v predchádzajúcich výpovediach.

Je nepochybné, že v danom prípade boli produkované dve skupiny dôkazov, a to v prospech, ale aj v neprospech obžalovanej, ktoré si navzájom odporovali, vrátane výpovede svedka E. Z., ktorý vypovedal v prospech obžalovanej, keď nepotvrdil náraz osobného motorového vozidla do poškodenej, hoci mal byť priamym svedkom udalosti. Jeho výpoveď akceptovateľne vyhodnotil už súd prvého stupňa, navyiac svedok sa nachádzal od inkriminovaného miesta vo vzdialenosti 30 metrov a situáciu mohol vidieť len z určitého uhla, preto ju nemožno považovať za rozhodujúcu.

Najdôležitejšou bolo v tejto trestnej veci zistenie a ustálenie príčiny, ktorá spôsobila pád poškodenej ako chodkyne, v dôsledku ktorého utrpela preukázané zranenia. Odvolací súd dospel k záveru, že sa tak stalo výlučne v dôsledku mierneho nárazu osobného motorového vozidla, s ktorým obžalovaná ako vodička cúvala, a to do zadnej časti tela poškodenej v oblasti sedacích svalov a spodnej časti chrbta. Túto skutočnosť preukazuje svojimi výpoveďami, ktoré v tomto smere vôbec nemenila, samotná poškodená, ktorá bola priamou svedkyňou, náraz zozadu pri chôdzi jednoznačne pocítila a ktorej výpovedi súd uveril. Náraz ako taký, ktorý bol len mierny, mohla určite skôr zaregistrovať poškodená ako chodkyňa, keďže smeroval priamo do jej tela, oproti obžalovanej, ktorá viedla osobné motorové vozidlo a náraz preto nemusela eventuálne až tak výrazne pocítiť. Nemožno teda súhlasiť so záverom okresného súdu, že obžalovaná bola usvedčovaná len súhrnom nepriamych dôkazov. Na druhej strane žiaden dôkaz nepreukazuje, že by poškodená ako chodkyňa a účastníčka cestnej premávky akýmkoľvek spôsobom porušila svoje povinnosti a tým sa spolupodieľala na vzniku dopravnej nehody.

Okrem toho svedkyňa - poškodená R. U. logicky a dostatočne odôvodnila, čo ju viedlo k tomu, aby pri prvotnom ošetrení uviedla, že príčinou vzniku jej zranení nebol náraz predmetným vozidlom, ale jej pád, hoci toto tvrdenie bolo v rozpore so skutočnosťou. Takýto jej postoj svedčí o tom, že obžalovanej spočiatku nechcela prívodiť trestné stíhanie, a už vôbec nie jej priťažovať, práve naopak, požadovala od nej len náhradu nevyhnutných nákladov, ktoré vynaložila pri svojej liečbe, čo bolo podstatne nižšou sumou oproti tej, ktorú mohla pri náhrade škody celkovo požadovať. Z týchto okolností možno nepochybne vyvodiť, že v tom čase nemala k obžalovanej žiadny negatívny vzťah, práveže chcela vzniknutú situáciu vyriešiť dohodou, a to bez prehnaných nárokov voči obžalovanej, a ak by sa tak aj skutočne stalo, nemuselo vôbec dôjsť k začatiu trestného stíhania.

Možno síce súhlasiť s obhajobou, že zostávajúci svedkovia, ktorí vypovedali v neprospech obžalovanej, mali len sprostredkované informácie o priebehu skutku, avšak mimoriadne dôležitou bola skutočnosť, že nešlo len o vyjadrenia zo strany poškodenej. Svedkovia U. P. P., U. Y.W. a U. U., ktorí nemali žiadny vzťah ani k obžalovanej, ani k poškodenej, ale aj svedkovia Y. C. L. Z. N., V. Z. a F. G., hoci príbuzní poškodenej, zhodne potvrdili, pričom išlo o viaceré rôzne stretnutia, že okrem poškodenej sa aj samotná obžalovaná pred nimi priznala, že poškodenú vozidlom zrazila, resp. k takto uvádzanej príčine vzniku dopravnej nehody nemala žiadne námietky. Okrem toho priebeh skutku, tak ako bol ustálený, korešponduje so závermi vyplývajúcimi zo znaleckého posudku z odvetvia traumatológie, ktorý síce úplne nevylučuje iný mechanizmus vzniku zranenia ľavej nohy poškodenej (zakopnutie), ktoré viedlo k jej pádu, avšak ho považuje za málo pravdepodobný.

Krajský súd po komplexnom zhodnotení dôkaznej situácie dospel k záveru, že súhrn vykonaných dôkazov vyznievajúcich v neprospech obžalovanej vyvracia ňou produkovanú obhajobu a dostatočne preukazuje, že skutok kladený jej za vinu sa stal takým spôsobom, ako správne ustálil okresný súd, a že ho spáchala práve obžalovaná. Súhrn dôkazov vyznievajúcich v jej prospech nebol totiž dostatočne spôsobilý na to, aby mohla byť spod obžaloby oslobodená tak, ako sa toho domáhala.

Z hľadiska subjektívnej stránky trestného činu, a to zavinenia, možno dospieť k záveru, že obžalovaná konala v tzv. vedomej nedbanlivosti, zohľadňujúc vyššie uvedené skutočnosti, ako aj bežnú a primeranú opatrnosť, ktorá sa vyžaduje od vodiča pri vedení motorového vozidla.

Obžalovaná v podanom odvolaní neuviedla bližšie dôvody, pre ktoré napádala zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste.

Okresný súd u obžalovanej správne zistil existenciu jednej poľahčujúcej okolnosti, a to, že pred spáchaním trestného činu viedla riadny život (ust. § 36 písm. j) Tr.zák.), súčasne nezistil existenciu žiadnej priťažujúcej okolnosti. V dôsledku toho mohol obžalovanej ukladať, pri znížení hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu (ust. § 38 ods. 3, ods. 8 Tr.zák.) trest odňatia slobody na 6 mesiacov až na 18 mesiacov, zároveň prihliadol aj na mieru závažnosti poľahčujúcej okolnosti, ktorá bola pomerne významná (ust. § 38 ods. 2 Tr.zák.).

Okresný súd vzhľadom na všetky podmienky vyplývajúce z príslušných ustanovení Trestného zákona postupoval správne, keď obžalovanej neuložil trest odňatia slobody, ale uložil jej miernejší, alternatívny druh trestu, a to peňažný trest vo výmere 1000,- Eur, prihliadajúc aj na ust. § 57 ods. 1 Tr. zák. Keďže uloženie takéhoto druhu trestu bolo odôvodnené aplikovaním ust. § 56 ods. 2 Tr. zák., pretože trest bol ukladaný za prečin, pričom vzhľadom na povahu spáchaného prečinu a možnosť nápravy obžalovanej,

ktorá doposiaľ viedla riadny život, nebol trest odňatia slobody uložený. Taktiež uloženie náhradného trestu odňatia slobody vo výmere 3 mesiace bolo v súlade so zákonom. Prvostupňový súd správne prihliadol v určite miere aj na skutočnosť, že od spáchania skutku uplynulo viac ako päť rokov.

Uloženie peňažného trestu a na to nadväzujúceho náhradného trestu odňatia slobody, v daných výmerách, zodpovedá všetkým požiadavkám vyplývajúcim z ustanovení Trestného zákona, ktoré upravujú zásady ukladania trestov a súčasne v dostatočnom rozsahu obsahuje prvky generálnej a individuálnej prevencie, ako aj prvok represie a postačuje na zabezpečenie dosiahnutia účelu trestu vyplývajúceho z ust. § 34 ods. 1 Tr.zák.

Obžalovaná v podanom odvolaní neuviedla bližšie dôvody, pre ktoré napádala zákonnosť a odôvodnenosť výroku o náhrade škody.

Okresný súd, rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu vyslovený v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, správne postupoval, keď obžalovanej uložil povinnosť, aby nahradila poškodenej R. U.kodu vo výške 285,- Eur, predstavujúcu náhradu nákladov, ktoré vynaložila pri svojej liečbe a zároveň aj povinnosť nahradiť škodu vo výške 1780,- Eur ako tzv. bolestné. Z listinných dôkazov a znaleckého posudku z odvetvia traumatológie nepochybne vyplývala výška škody, ktorá v tomto smere vznikla poškodenej, táto bola súčasne preukázaná aj čo do základu, a preto jej náhradu bolo poškodenej, ktorá si nárok uplatnila riadne a včas, potrebné priznať. Z opatrenia MZ SR o ustanovení výšky náhrady za bolesť vyplýva výška odškodnenia za 1 bod v tom ktorom roku. Obžalovaná spôsobila poškodenej škodu výlučne svojím zavinением a zodpovedá za ňu v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Okresný súd zároveň správne postupoval, keď ju so zvyškom nároku na náhradu škody, a to v časti náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, odkázal na civilný proces, keďže nešpecifikovala jej výšku a v tomto smere by bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré by presahovalo potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody krajský súd ako súd odvolací, po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti napadnutých výrokov o vine a o treste, ako aj výroku o náhrade škody, taktiež správnosti postupu konania, ktoré im predchádzalo, považoval podané odvolanie obžalovanej za nedôvodné, a preto v súlade s citovaným ustanovením Trestného poriadku rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.